

РЕШЕНИЕ

№ 31005

гр. София, 23.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6146** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. П. Г. чрез процесуален представител адв. М. Р. от САК срещу ЗППАМ № GRAM-1504113 от 15.05.2025г. на старши полицай към СДВР, 04 РУ с правно основание [чл.171 т.1 б.б ЗДвП](#)- „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати при постановяването ѝ процесуални нарушения и такива на материалния закон и се иска нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. От процесуалния му представител е представено писмено становище със застъпен извод, че от от извършеното кръвно изследване се установява, че жалбоподателят не е управлявал МПС под влияние на алкохол и/или наркотични вещества, поради което липсват материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността му. Претендират се разноси по представен списък.

Процесуалният представители на ответната страна в депозирано писмено становище намира, на първо място, жалбата за просрочена и като такава за недопустима. На следващо място намира, че няма годен предмет за обжалване, тъй като е настъпило прекратително условие, с което е било обвързано действието на ПАМ- с мотивирана резолюция № 25-4332-МОО1503/16.06.25 административнонаказателното производство, започнало със съставянето на АУАН серия GA №

3970711/15.05.2025г., на основание на което е издадена въпросната ПАМ, е прекратено, а на 01.07.2025г. жалбоподателят Г. е получил своето СУМПС, с което правното действие на обжалваната ЗПАМ също следва да се счита за прекратено. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по [чл. 168 от АПК](#), намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Подадената жалбата е допустима като подадена в срока по [чл.149, ал.1 от АПК](#) и от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване. На основание [чл.98 ал.2 АПК](#) предмет на оспорване е самата ЗПАМ. Противно на доводите на ответната страна оспорваният акт е съобщен на жалбоподателя на 15.05.2025г., което той е удостоверил собственоръчно с подписа си върху заповедта, а жалбата е входирана в СДВР на 28.05.2025г., което е в изискуемия за обжалването й 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Със Заповед за налагане на ПАМ № GRAM-1504113 от 15.05.2025г. на старши полицай към СДВР, 04 РУ, с правно основание [чл.171 т.1 б.б ЗДвП](#), на жалбоподателя като водач на МПС т.а. Форд с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ Лукс Драйф” ЕООД, е наложена ПАМ-„временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, за нарушение на [чл.174, ал.3 ЗДвП](#).

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че оспорващият е водач на посочения автомобил, управлявал го е на 15.05.2025г. в [населено място] по [улица]и при проверка от полицейски служители е отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване на употребата на наркотични вещества и техни аналози. В ЗПАМ е посочено, че освен отказа за проверка с тест, водачът не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Представените писмени доказателства по делото установяват, че водачът е изпълнил предписанието и е дал кръв и урина за изследване.

Не е спорно, че при проверката жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство DRUG TEST 5000, като му е издаден талон за медицинско изследване № 292197, както и е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с рег.ГА № 3970711 за нарушение по [чл.174, ал.3 от ЗДвП](#) (както и за нарушение по чл.100, ал.1,т.2 ЗДвП). Като доказателство е било иззето и СУМПС №[ЕИК].

Не е спорно и че жалбоподателят е изпълнил даденото му предписание, отразено в предоставения му талон- да даде кръв и урина за медицинско изследване. Горното е безспорно установено и от Протокол за медицинско изследване от 15.05.2025г. за взети проби от кръв/урина от водача в 08.00 часа и изпращане на пробите за химическо изследване в специализираната Химикотоксикологична лаборатория на ВМА.

Тези фактически данни са намерили следното отражение в издадената ЗПАМ № GRAM-1504113 от 15.05.2025г. на старши полицай към СДВР, 04 РУ, в която като основание за налагането й по чл.171 т.1 б.б ЗДвП е посочено “отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични

вещества или техни аналози, с което е нарушил [чл.174 ал.3 ЗДвП](#)” .

Представеният по делото Протокол за химикотоксикологично изследване рег.№ И-5734/10.06.2025г. отразява изследване, сочещо на липса на установени в кръвта наркотични вещества от цялата гама подложени на изследване. Извършилата изследването Химикотоксикологична лаборатория към ВМА е сред акредитираните по см.на чл. 20 от Наредба 1 / 2017г.

По делото е представена и мотивирана резолюция № 25-4332-МОО1503 от 16.06.2025г. на началник сектор ОПП, СДВР, с която се прекратява административнонаказателното производство по АУАН серия ГА № 3970711 от 15.05.2025г. за нарушението по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

Представено е Наказателно постановление № 25-4332-013283 от 16.06.2025г. на началник сектор ОПП, СДВР, с което на жалбоподателя и във връзка с издадения АУАН серия ГА № 3970711 от 15.05.2025г е наложено наказание - глоба в размер на 10 лева във връзка с нарушението по чл.100, ал.1, т.2 ЗДвП. Наказателното постановление е получено от жалбоподателя Г. на 01.07.2025г., както и в НП е отразено, че той получава и свидетелството си за управление на МПС.

Горните обстоятелства се установяват безпротиворечиво от приложените в адм.преписка писмени доказателства и приобщените в хода на съдебното дирене.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2 от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 6400/07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, включително и по чл. 171, т. 2 от закона, между които е и издателят на оспорения в настоящото производство акт, поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Като правно основание за налагане на ПАМ органът се е позовал на разпоредбата на [чл.171, т.1, б. 6 от ЗДвП](#). Описани са релевантните факти, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка.

Релевантния правен въпрос в случая е не по приложението на материалния закон. Между страните няма спор, че при липсващо административно нарушение (доколкото административнонаказателното производство във връзка с издадения АУАН серия ГА № 3970711 от 15.05.2025г. за нарушението по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е прекратено с мотивирана резолюция № 25-4332-МОО1503 от 16.06.2025г. на началник сектор ОПП, СДВР) е отпаднало правното основание за налагане на принудителната административна мярка, основана на чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП. Спорът е по процесуалния изход от съдебното производство.

Съдът не споделя твърдението на административния орган, че жалбата следва да бъде оставена без разглеждане и производството прекратено, тъй като за жалбоподателя отсъства правен интерес от обжалването на ЗППАМ поради това, че тя е отпаднала. Оспореният акт не е отпаднал, а е отпаднало правното основание за издаването на принудителната административна мярка. При отпадане на правното основание за издаване на принудителната мярка (напр. както в случая поради прекратяване на АНП), административният акт (заповедта) се оказва незаконосъобразен.

При липса на административно нарушение респ. при отпадане на основанията за налагане на ПАМ, съдът следва да отмени ЗППАМ като незаконосъобразна.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е индивидуален административен акт и ако административният орган е считал, че следва да прекрати действието ѝ с оглед прекратителното му произнасяне по въпроса за административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, е следвало да се възползва от предвидената възможност по чл.156 АПК. Съобразно тази разпоредба при всяко положение на делото със съгласието на останалите ответници и на заинтересованите страни, за които оспореният акт е благоприятен, административният орган може да оттегли изцяло или частично оспорения акт или да издаде акта, чието издаване е отказал; (2) За оттегляне на акта след първото по делото заседание е необходимо съгласие и от оспорващия; (3) Оттегленият акт може да бъде издаден повторно само при нови обстоятелства.(4) Когато с оспорването е съединен и иск за обезщетение, производството по него продължава.

По всички изложени съображения съдът намира обжалваната ЗППАМ № GRAM-1504113 от 15.05.2025г. на старши полицай към СДВР, 04 РУ за материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона. Чрез прилагане на принудителни административни мерки се защитава определена правна норма чрез привеждането в съответствие с диспозицията ѝ на поведението на конкретен правен субект, което се отклонява или се е отклонило от предписаното, каквото поведение в случая не е установено.

При този изход на спора и при своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, се дължи присъждане на такива. Същите са претендирани в размер на 1000 лв, при реално извършени правни услуги и процесуално представителство, както и 10 лева заплатена държавна такса по сметка на АССГ. От ответната страна е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът не уважава, имайки предвид ангажираността на процесуалния представител с производството- представените писмени доказателства и изготвено становище по същество на делото.

Воден от горните мотиви и на основание [чл. 172, ал. 1 и 2 от АПК](#), Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. П. Г. Заповед за налагане на принудителна административна мярка № GRAM-1504113 от 15.05.2025г. на старши полицай към СДВР, 04 РУ с правно основание [чл.171 т.1 6.6 ЗДвП](#)- „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. П. Г. 1050 /хиляда и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно на основание [чл.172,ал.5 от ЗДвП](#).